

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ANDREEA RUSSO

AMINTIRI DIN VIITOR

— Volumul 3 —

//bestseller

AMELIA	9
Bicicleta fără roți	11
Tabloul	14
Imagini din viitor	17
Felix	23
Fragmente	28
Secretul lunii august	41
Întâlniri	47
O șansă prezentului	52
Surpriza	55
Călătorii prin sentimente	59
Întâlnirea	63
Acceptarea	65
Neînțelegere	68
Revenire	71
Acceptare	75
MIR	81
Trecut	83

O decizie	86
Scrisori pentru viitor	91
Țara dimineților liniștite	97
Daunele trecutului	102
Oglinda spartă	105
Două bilete	107
Ultima seară din trecut	113
Ultima scenă	124
AMINTIRI DIN VIITOR	127
Un fragment din viața reală a lui VladiMir	132

in una minunata, noua, data, cel care o
trăiește decide s-o privească din alt unghi.
Nu există nici o limită echilibrului și la baza

universului.

Numele meu este Mr. Am primit la mare
te un bilet. La ora asta credem. De fapt,
am primit un privilegiu pe care nu am fost în
stare să-l utilizez în mod normal. Fugăm
după normalitate fără a încerca să înțeleg
ce este ceva normal. Doar să-mi arăt

Închide ochii și încearcă să mergi prin
întuneric. E complicat? Există oameni
care trăiesc astfel zi de zi. Cei pentru care
acest *complicat* este ceva normal.

La început dai peste pereți, gropi, neaju-
torare. Într-un final înveți să fii puternic. Să
depistezi pereții și gropile din fața ta. Viața
nu este un cadou, este nevoie ca cel care o
trăiește s-o privească drept un cadou.

Atitudinea reprezintă forță. Cu ajutorul
acesteia imposibilul devine posibil. O zi
ce pare a fi oribilă poate să se transforme

În una minunată, numai dacă cel care o trăiește decide s-o privească din alt unghi. Nu există rău fără bine, echilibrul stă la baza universului.

Numele meu este Mir. Am primit la naștere un blestem. Ei bine, așa credeam. De fapt, am primit un privilegiu pe care nu am fost în stare să-l utilizez în modul cuvenit. Fugeam după normalitate fără a încerca să înțeleg că deja eram normal. Doream să-mi zidesc o casă, pe când aveam deja un castel. În cele din urmă, am ajuns un vagabond sau...

Mereu este a doua față, una ascunsă.

Este timpul pentru adevăr.

AMELIA

*Nu doream să fiu căutată,
căci cel care fuge este adesea căutat.*

BICICLETA FĂRĂ ROȚI

Toți mă considerau un copil. Asta deranja. Nu pe mine, pe ei îi deranja. Aveam impresia că toți copiii sunt o povară pentru maturi. Cel puțin mama era obosită să fie chemată la școală din cauza mea. *De ce nu am un copil ca toți*, zicea deseori. Credea că nu înțeleg nimic, că sunt mică și voi uita. Doar că eu nu uitam. Aceste cuvinte urmau să fie des repetate în viitor, cu atât mai mult că eu nu știam cum să-mi uit viitorul.

Nu că mi-ar fi plăcut geamurile, dar mereu priveam pe geam. Mă uitam peste acesta

Libris.ro
Respect pentru oamenii și cărți

pentru că nu-mi plăcea unde mă aflam. Geamul mă ajuta să ignor realitatea. Păcat că nu mă ajuta să scap de aceasta.

Când voiam să sar peste geam, mă loveam, nu știu de ce anume, dar mă loveam. L-aș fi putut deschide. L-aș fi putut sparge. Dar n-o făceam. Nu doream să fiu căutată, căci cel care fuge este adesea căutat.

Pe bancă era o foaie albă. Profesoara ne îndemna să desenăm ceva la dorință. Se permitea o floare sau un pisic, orice. Am întrebat-o dacă pot desena o bicicletă fără roți:

— O bicicletă fără roți? Întrebă ea uimită.

— Da, doamnă profesoară. Inițial mă gândeam să desenez un om fără picioare. Mai târziu m-am gândit la un echivalent și am ajuns la o bicicletă fără roți.

Mi-a aruncat o privire răutăcioasă. Mereu mă privea în asemenea mod. Oare nu-și dădea seama cât de urâtă este?

— Nu, Amelia, nu crezi că ar fi mai bine să desenezi un pisoi?

— Păi, ați zis că pot desena orice. Care este diferența dintre un pisoi și o bicicletă fără roți? Ambele există. Sunt reale.

— Bine, desenează ce dorești, mi-a zis puțin rece.

După care a ieșit. O vor chema din nou pe mama la școală, știu.

Am luat pensula, am ales culoarea verde și am început să creez din culori o bicicletă fără roți. Îmi plăcea ce am desenat. Cel puțin era mai real decât un pisoi roz care zâmbește.

TABLOUL

Niciodată nu am înțeles de ce în anticamera unui director de școală se află un tablou pe care sunt pictate niște mere galbene. Cinci la număr. Le asociază cu cele cinci minute de așteptare.

Așteptând ca mama să iasă din cabinet, priveam tabloul. De fiecare dată. Trebuie să recunosc că era un tablou plictisitor. Nu aveam la ce altceva să mă uit, e firesc ca atunci când nu ai din ce alege să privești ceea ce ai.

Mama încă nu ieșise de la director. Deja știam ce urmează. Nu mai învăț în această școală. M-au exmatriculat, din nou. Am nouă

ani și sperii profesorii. Așa îmi explică mama situația.

— Nu știam că maturii se tem de copii, i-am spus mamei.

— Maturii se tem de ceea ce zic unii copii, mi-a răspuns.

— Scuze, nu credeam că vă temeți de adevăr. Pe tine te sperie adevărul meu, mamă?

S-a aplecat și m-a privit în ochi.

— Uneori mă sperie. Tu nu-ți fă griji. Timpul te va învăța ce trebuie să spui și ce nu.

— De ce trebuie să învăț ce să zic și ce nu? Spunem ceea ce gândim, ce vedem, ce credem. Care este sensul să ascundem cine suntem noi cu adevărat?

— Scumpa mea, înțelegi, trebuie să te gândești și la cei din jur. Nu poți zice totul direct. Ai putea involuntar să superi pe cineva.

— Nu înțeleg. Atunci cei din jur de ce zic că sunt stranie? De ce spun lucruri neplăcute? Unica diferență este faptul că eu nu mă

supăr pe ei. Nu pricep cum aş putea să mă supăr pe o opinie, nici nu doresc!

Am fugit, mereu fug atunci când nu sunt de acord cu mama. Îmi este dificil s-o privesc atunci când ştiu că viziunile noastre diferă. Devenim străine una pentru cealaltă. Nu suport să-mi simt mama străină. Aş dori să mă înţeleagă, doar că nu mă înţelege nimeni.

*Nu memorez numele oamenilor
care nu-mi plac.*

IMAGINI DIN VIITOR

Drumurile lungi îmi plac, uneori le urăsc. Cel mai des le aştept. Mă plictisesc rapid. Un drum nou presupune o țință nouă, oameni noi. De fapt, pentru mine nimic nu este nou. Pur și simplu îmi place să mă joc. Să văd cum imaginile din capul meu devin realitate.

În curând voi face cunoștință cu primul meu prieten. Este o amintire emoționantă. Niciodată nu am avut prieteni în timpul prezent. El este diferit, ca mine, doar că el este diferit fizic. Eu sunt diferită moral. Faptul că suntem diferiți ne va uni.

Eram în noua mea clasă în timp ce profesoara mă prezenta colegilor. M-am ridicat puțin în vârful degetelor pentru a-l vedea. Se afla în ultima bancă de lângă geam. Băiatul brunet cu ochi albaștri. Nu am putut să nu zâmbesc. Colegii au crezut că le zâmbesc lor, ce naivi.

Când m-am așezat lângă Felix, colegii se sușoteau. La început mi s-a părut că nu mă observă. După care mi-a zis încet, astfel încât să nu atragă atenția celorlalți:

— Mai bine alege un alt loc, nimeni nu stă lângă mine.

— Consider că mi-am ales cel mai bun loc. Apropo, eu nu sunt *un nimeni*.

Am văzut cum involuntar a zâmbit.

— Vezi, zic eu, te-am făcut să zâmbești.

— Cum te cheamă?

— Amelia, și da, cunosc numele tău. Te cheamă Felix. Știu că nu ești asemeni altora, ești special.

— Îmi pare bine să te cunosc, dar de unde... știi? Special... chiar așa crezi?

— Sigur, nu m-aș așeza alături de cineva pe care nu-l consider special. Mereu am stat de una singură în bancă.

— Nu ai răspuns la întrebare. De unde știi cum mă cheamă?

— Din viitor.

— Din viitor? Cum adică? Nimeni nu cunoaște viitorul.

— Am mai menționat, eu nu sunt *nimeni*.

— Nu înțeleg.

— Uite, hai să privim la ce se întâmplă în clasă. Urmărește băieții din prima bancă. Unul dintre ei este foarte inteligent, cel brunet. În același timp este un om răutăcios și invidios. Din fericire nu memorez numele oamenilor care nu-mi plac. Urmărește-l, se va ridica și va cere voie să iasă din clasă. Ajuns în fața ușii se va împiedica.

Felix și-a sprijinit capul în mâini și urmări atent situația descrisă anterior. Ochii lui s-au mărit de uimire:

— Cum? Cum ai făcut asta? a întrebat Felix.